

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

(κατὰ τὸ Δαυικὸν)

ΣΕΝΑ τραπέζι ἐπίνανε ὁ Πέτρος μὲ τὸν Βένδερ.
 Ὁ Βένδερ λέει ἀστοιχηματῶ σὲ ὅ,τι θέλεις Πέτρο!
 Μὲ τὸ τραγοῦδι σου μπορεῖ τὸ κόσμο νὰ τρελλαίνης,
 Μὰ νὰ πλανέσης δὲν μπορεῖς τὴν ὀμορφή τὴν Μέτη.»
 Κι' ὁ Πέτρος λέει: «στοιχηματῶ ἐγὼ τὸ ἄλογό μου,
 Βάλε καὶ σὺ στὸ στοίχημα τὰ δυὸ πιστὰ σκυλιὰ σου,
 Ἄποψε τὰ μεσάνυχτα νὰ πᾶ' νὰ τραγουδήσω
 Κι' ἂν δὲν τὰ χάσῃ ἡ Μέτη σου νὰ χάνω τ'ἄλογο μου.»

Τὴν νύχτα τὰ μεσάνυχτα ὁ Πέτρος τραγουδάει,
 Τὰ ἔλατα ἀφουκράζονται καὶ τὰ νερὰ ἐσωπάσαν,
 Πάνω ψηλὰ στὸν οὐρανὸν τρέμει τ' ὠχρὸ φεγγάρι,
 Τ' ἀστέρια λάμπουνε βουθὰ, ἀφουκράζονται κ' ἐκεῖνα.
 Ἡ κυρὰ Μέτη ἐξύπνησε ἀπ' τὸν βαθύ της ὕπνο :
 «Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ποῦ τραγουδᾷ στὸ σπῆτί μου ἀπὸ κάτω ;»
 Ἐντύθηκε ὀλοβιάστικη, ἔξω ἀπ' τὸ σπῆτι τρέχει,
 Περνᾷ λαγκάδια κ' ἐρημιές, τὸν Πέτρο ἀκολουθάει,
 Ποῦ τὴν τραβᾷ μὲ τὴν φωνὴ μὲ τὸ γλυκὸ τραγοῦδι
 Στὸ σπῆτί του τὸ μακρυνὸ στὸ ἐξοχικὸ του σπίτι.

Κατὰ τὰ ξημερώματα γερνᾷ ἡ Μέτη πίσω·
 Ὁ Βένδερ εἰς τὴν πόρτα της ἐφύλαγε καρτέρι :
 «Γιὰ πὲς μου Μέτη ποῦ ἤσουνε ἀπόψε ὀληνύχτα
 Καὶ εἶνε τὰ βροῦχα σου ὑγρὰ καὶ περπατεῖς καὶ στάζουν ; »

«Ἦμουν ἐκεῖ στὸ ποταμὸ ποῦ κατοικοῦν Νεραίδες
 Κ' ἐπῆγα, Βένδερ, νὰ μοῦ εἰποῦν καὶ κ' ἐμὲ τὸ ριζικό μου.
 Κι' αὐτὲς χτυποῦσαν τὰ νερὰ καὶ μούβρεξαν τὰ ρούχα.»
 «Μέτη, ἐκεῖ στὸν ποταμὸ οἱ δρόμοι εἶν' ὄλο ἄμμο,
 Μὰ σὺ ἔχεις καὶ πρόσωπο καὶ χέρια ξεγδαρμένα.»
 «Στοὺς βρυκολάκους ἤμουνα ὅλη τὴν νύχτα, Βένδερ,
 Ἐτράθηξα γιὰ νὰ τοὺς δῶ πῶς σέρνουν τὸ χορὸ τους
 Κ' ἐξέγδαρα τὰ χέρια μου στ' ἀγκάθια καὶ στοὺς βάτους.»
 «Οἱ βρυκολάκοι στὸν χορὸ τὸν Μάη τὸν μῆνα πιάνουν
 Σὲ λειθαδάκια πράσινα καὶ λουλοδοσπαρμένα·
 Τώρα χειμῶνας παγωνιὰ στὴν πλάση βασιλεύει
 Καὶ μόνο κρύος ἄνεμος σφυροκοπᾷ στὰ δάση.
 Στῶν βρυκολάκων τὸν χορὸ δὲν ἤσουν κυρὰ Μέτη.»
 «Στοῦ Πέτρου Νίλσεν ἤμουνα ὅλη τὴν νύχτα, Βένδερ.
 Ἦρθε καὶ μοῦ τραγούδησε καὶ μ' ἔβγαλε ἀπ' τὸ σπῆτι
 Κ' ἐδιάβηκα καὶ ποταμούς καὶ δάση γιὰ νὰκούσω
 Τραγοῦδι δυνατώτερο κί' ἀπὸ τὸν χάρο ἀκόμα.
 Μὲ συνεπῆρε στὴν νυχτιὰ γιὰ νὰ μὲ ξαφανίσῃ·
 Τώρα τὸ ξέρω ἢ δύστυχη πῶς μέλει νὰ πεθάνω.»

Στὴν πόρτα τοῦ κοιμητηριοῦ ἔβαλαν μαύρη σκέπη·
 Χτυπᾷ ἡ καμπάνα θλιβερά—ἀπέθανε ἡ Μέτη—
 Ἀκολουθᾷ τὸ λείψανο ὁ Βένδερ καὶ στενάζει·
 «Ἄχ! πάει ἡ γυναῖκα μου καὶ τὰ πιστὰ σκυλιὰ μου»

ΠΑΥΛΟΣ ΓΝΕΥΤΟΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὁ λέγων ἀληθείας τὰς ὁποίας δὲν πιστεύει, εἶνε ὁ μεγαλείτερος ψεύστης.

Ἡ ζηλοτυπία, ὅταν δὲν κολακεύει τὴν γυναῖκα, τὴν προσβάλλει.